

45. møde.

Onsdag den 25. januar kl. 13.

Formanden: Efter at hr. *Rudy Schrøders* hverv som midlertidigt medlem af folketinget er ophørt, har vedkommende gruppe til i hans sted at indtræde i udvalget angående forslag til lov om den amtskommunale beskatning udpeget *Kjældgaard* og til at indtræde i udvalget angående forslag til lov om sygeplejersker udpeget *Sofie Pedersen*. Disse medlemmer er herefter valgt.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Holger Eriksen* til undervisningsministeren:

„Agter undervisningsministeren at gennemføre en ændring i rigshospitalets takst for lægebeordret sygevagts?“

Holger Eriksen: Mit spørgsmål gælder det rent ud fantastiske forhold, at patienter på rigshospitalet kan blive afkrævet mere end 100 kr. daglig for lægeordineret sygevagts. Jeg er i besiddelse af en kvittering, hvoraf det fremgår, at der for 10 dage er forlangt 1 046 kr. eller 104 kr. 60 øre pr. dag. Det må dog tilføjes, at bestemmelsen ikke rammer medlemmer af statsanerkendte sygekasser direkte, idet hospitalet i sådanne tilfælde betaler halvdelen af udgiften, og resten udredes af sygekassen; men for en lille sygekasse kan det blive en temmelig hård belastning. Hvis en person nu er så uheldig, at han lige er kommet over sygekassegrænsen, hvilket vil sige, at han har en bruttoindtægt på 13 000 kr.—14 000 kr., så kan han, hvis han f. eks. kommer ud for at skulle have sygevagts i 20 dage, komme til at udrede over 2 000 kr., og det vil naturligvis let kunne virke fuldkommen ødelæggende på hans økonomi.

Det faktiske er altså, at vi her i landet har et hospitalsvæsen baseret på, at alle uden hensyn til økonomisk stilling skal have mulighed for at bruge det, og at man har

lavet et rigshospital, hvor man har samlet en række fremragende lægespecialister, men at en del af de mest syge — de, der skal have sygevagts — ikke har råd til at bruge dette hospital. Jeg tilføjer, at rigshospitalet er det eneste hospital her i landet, der har en sådan ordning, de øvrige statshospitaler ikke undtaget. Jeg tilføjer også, at hvis man f. eks. på en 2 sengs stue har to patienter, der er blevet opereret på samme tid, og den ene skal have vagts, så tager denne vagts sig naturligvis også af den anden patient, således at hospitalet på den førstnævnte patients bekostning opnår en arbejdsmæssig besparelse.

Man spørger uvilkårligt, hvorledes direktøren for en sådan institution kan se på dette forhold år ud og år ind uden at tage initiativ til en ændring. I det nævnte tilfælde har direktøren i et brev henvist til, at man råder over legatsenge, der kan imødekomme alle velbegrundede andragender; men samtidig fremsendte direktøren reglerne for uddelingen af disse legatsenge, og deraf fremgår det, at ansøgeren skal møde med attest fra sin kommunes sociale udvalg eller fra Københavns Understøttelsesforening. Det fremgår deraf tydeligt, at det ikke er den nævnte kategori af patienter, der er tænkt på.

Jeg er vidende om, at undervisningsministeren på initiativ af Aarhus Amts Middelsstands Sygekasse i fjor forsøgte at få det skandaløse forhold ændret. Det har taget sin tid, idet den nævnte sygekasse overfor rigshospitalet pegede på misforholdet allerede i 1952 og overfor undervisningsministeriet i 1953. Undervisningsministeriets indstilling til finansudvalget var anbefalet såvel af ministeren som af det pågældende takstudvalg. Finansudvalget stillede imidlertid sagen i bero, vistnok fordi det ville afvente en almindelig takstrevison. Siden i fjor er det således finansudvalgets ansvar, at dette forhold opretholdes, men her må man vist bruge sætningen om, at man må tilgive det, fordi det ikke vidste, hvad det gjorde. Det er min tro, at finansudvalget gik ud fra, at der var tale om småbeløb, og at dets standpunkt var blevet et andet, hvis det havde været klar over, hvor meget det drejede sig om for den enkelte.

I og for sig skulle mit spørgsmål have været adresseret til finansudvalget, men da